

NOVELLSAMLINGEN

OM DET ALDRIG HÄNT

KLASS 5B ÅRSTASKOLAN 2015

Dockan

Hedvig Sjöberg Sjölander

Han svettas. Värken i kroppen växer. Han ser den komma närmre, steg för steg. Nu är den nära, riktigt nära. Han ser det röda tovigå håret, det blodstänkta galna porslinsleendet och de stirrande ögonen. Han hinner blinka en sista gång, sen.

- Varför har Ella dött, mamma?

- Leo, du vet att du inte ska prata om henne.

Ella var hans vän. Hon var äldre och alla kände henne väl. Han går ut i köket, tittar ut genom fönstret. Det är grått, blåsigt. Parken är tom, som alla de senaste åren, gråa och mörka. Leo vill tänka på Ella, vill veta varför. Han går och klär på sig jackan. Han vill ut. Mamma ropar efter honom men han lyssnar inte, vill bara veta, veta hur det gick. Han går förbi tant Doris, vinkar till hennes katt och går vidare, tänker. När han gått en stund kommer han till de små radhusen bredvid

mataffären där han och mamma brukar handla. Bakom de finns en skog. En väldigt stor skog. Han tänker efter, tänker om han ska gå hem igen eller fortsätta. Han tittar på klockan, den är 17.24. Snart halv sex. Han skulle ha ätit middag nu men han är inte hungrig. Han vill veta mer om Ella. Han börjar gå mot skogen. Han går och går, tänker på Ella, tänker på döden. Det är fuktigt och skorna är blöta. Det börjar skymma och han bestämmer sig för att gå hem. Men när han vänder sig om vet han inte vilken väg han ska gå. Han är vilse, vilse i den stora skogen bakom de små radhusen. Han börjar gå igen. Klockan är 17.59. Han går vidare genom skogen. Nu tänker han inte på Ella, han tänker på mamma och på mat. Nu har han snart gått i flera timmar. Det är mörkt och kallt, iskallt. Jag kommer dö, tänker han.

Han stannar plötsligt till. Han kan se en stor skugga av något. Han går närmre, tittar. Det är ett hus, Ellas hus. Han går fram till dörren och rycker lite i handtaget. Dörren åker upp. Inne i huset ser han saker, möbler och tavlor. Men hans blick fastnar på något helt annat. Han ser en rödhårig kalufs och saken stirrar på honom, stirrar och ler. Sen blir det svart. När han öppnar ögonen gör det ont. Han har ont i hela kroppen. Han är i ett litet rum. Det är tomt men... Dockan, dockan med porslinsansiktet, det röda håret och de stirrande ögonen. Den sitter i ett av hörnen, stirrar på honom, och ler. Han vill inte se på den. Men att titta bort är ännu läskigare. När han tittar tillbaka är dockan inte i hörnet. Den ligger på golvet och stirrar, stirrar på honom. Han tittar bort igen och sen tillbaka.

Dockan är inte på golvet som förut. Han letar förtvivlat med blicken och trycker sig nära väggen. Han känner något. Han känner något bredvid sig. Han tittar försiktigt. Dockan sitter där. Nu ler den med munnen öppen. Man ser alla gula huggtänder, de illröda ögonen och håret, det röda tunna håret. Han hinner bara blinka.....sen, sen.

Ella dog för några år sen. Hon hade alltid varit glad och varit mycket omtyckt. Men när man hittade henne var hon stel av skräck, ansiktet hade fastnat i ett skrik som för alltid varade. Man hittade henne i ett litet rum med bara en annan sak i rummet, dockan.

Den svarta hästen

Lova Asklöf

Gräset är blött och stallväggarna slitna men det är som om jag dras dit, som om jag behöver komma in. Jag letar mig fram för att hitta en öppning, en dörr, någonting som gör att jag kommer in. Jag hör ett lågt frustande inne i stallet, ett förtvivlat ljud.

Jag sjunker ner längs väggen, tänker hur jag hamnat här, hur det har blivit så att jag sitter utanför ett stall igen med en enda tanke, att komma in.

Det är ganska länge sedan nu sen jag flyttade hit. Det började med att vi inte hade råd med min häst. Vi fick flytta ifrån alla minnen av honom, min fina häst.

Jag reser mig upp, blinkar några gånger för att se om det var en dröm. Dunkar huvudet av utmattning mot väggen och hoppar till. Jag stötte till något i form av ett handtag, en dörr. Hastigt drar jag ner handtaget.

- Aj..

Handtaget är vasst, flisigt men också så var dörren låst. Jag svär lite för mig själv, aldrig att jag rör det där handtaget igen.

Blicken flyttar sig runt, försöker hitta en bättre lösning.

Tänk om alla drömmar var obetydliga, tänk om det är jag som bara letar efter något att göra?

Från flera veckor tillbaka har jag drömt samma dröm om och om igen..

Jag drömmer om en vacker svart häst, inte vacker som en dressyrhäst med blänkande hårrem och flätad man, utan nej en häst med den där blicken i ögat, trotsig, envis och frihet. Jag ser den om och om igen, galopperar över ett fält, en stor äng som liksom aldrig tar slut. Sen slutar det alltid med att jag ser henne inlåst i ett stall och bara sådär brukar drömmen sluta.

Min blick fastnar vid ett fönster, ett stort. Kanske. Kanske kan jag komma in genom det. Jag tar upp en stor sten, inte jättestor men lagom stor. Stenen flyger genom luften och med ett stort 'krasch' krossar den fönstret.

Klockan är 02:00 på natten och månen lyser. Försiktigt klättrar jag igenom fönstret. Glassplitter fastnar i handflatan och blodet blir klibbigt när jag försöker torka av det på min tröja.

Men jag är inne i stallet. Det är kolsvart runt mig och det luktar dött här inne.

Kanske är historien sann ändå. Kanske hör den ihop med mina drömmar också. Orden snurrar i huvudet på mig, orden, berättelsen, den hemska berättelsen som den gamla ägaren berättade för mig innan han lämnade.

Var försiktig och gå absolut inte nära stallet hade han sagt. Han hade berättat om den första som bodde här, en man som tydligen hade fångat in en häst, jag tror att den också var svart. Han hade fångat hästen men när han insåg att hästen aldrig kunde tämjas så låste han in den här inne i stallet för att dö. Och sedan dess har flera sett en häst här.

Jag menar, då skrattade jag ju lite, men nu förstår jag att det är sant, det måste det vara.

Blodet har stelnat men tröjan har blivit helt röd. Långsamt sträcker jag ut handen mot väggen, följer mig med handen mot mörkret.

Rädd? Nej, jag känner inget, inte en enda liten känsla. Jag bara hör mina egna steg.

Jag stannar upp. Ljudet av ett par steg låter fortfarande men jag står still. Det är inte mina. Jag ser en svag skymt i mörkret av något stort. En häst. En stor svart häst med lång man och den är identisk med den i mina drömmar. Jag stirrar samtidigt som rädslan smyger fram. Blundar i några sekunder och när jag kollar är hästen borta.

Jag smyger ut från stallet och in i mitt rum. Det var tänkt att bara blunda till lite snabbt och sedan fortsätta tänka ut en plan om hur jag ska hjälpa henne sluta spöka. Men jag somnar och en av dem där konstiga drömmarna kommer.

Den börjar som vanligt men där den brukar sluta fortsätter den. Jag ser en man som gräver ner en grimma i marken, i stallet i ett hörn där golvet är trasigt och gräset sticker fram.

Jag lyfter ögonlocken och tittar på klockan, 08:00. Jag minns drömmen och skyndar mig på med kläder. Tänk. Tänk om man gräver upp grimman och hon blir fri igen.

Utanför dörren har det blivit frost och kylan stöter emot mitt ansikte. Stallet är kvar precis som igår. Jag flyttar en stor sten mot fönstret och ställer mig på den så att jag försiktigt kan klättra igenom in till stallet. Med en spade i handen står jag nu här kanske för sista gången.

Jag ser hästen, fast den här gången är det mer än en skymt. Det är som om jag står rakt framför en levande häst. Hon kollar sorgset ut genom fönstret men jag ser lite hopp i ögat. Jag går fram till ett hörn som i drömmen och känner med handen på marken. Sen tar jag fram spaden och sticker ner den i marken. Det är hårt men inte omöjligt. Jag gräver fortare och fortare för varje gång. Hålet blir djupare tills jag stöter i något. Det är en liten mörk järnlåda som ligger nergrävd i jorden. Med kalla händer tar jag tag i lådan och sätter den framför mig på marken. Jag får ta i med all min kraft för att öppna den. Inne i lådan ligger den, en gammal repgrimma. Jag tar repgrimman i handen och springer ut ur

stallet. Snabbt skyndar jag in i huset och letar fram något att förstöra grimman med. Jag tar med en sax och lite andra saker.

Jag lägger grimman och sakerna i korgen på cykeln och cyklar iväg till en sjö som ligger nära vårt hus. Där nere klipper jag sönder alla stygn och sliter i grimman. Jag gör allt för att den ska gå sönder. När grimman ligger helt sönder på marken kastar jag bitarna i sjön där jag ser dem sjunka till botten.

Jag andas djupt. Kanske allt är ordnat nu. Kanske både jag och hästen jag få lugn nu?

När jag är cyklar in på våran gård vågar jag knappt kolla mot stallet. Men när jag väl vänder blicken mot stallet så ser jag bara ett träd och en liten gräsmatta. Jag vänder mig om igen och letar efter stallet med blicken men det är som om det är borta.

Bakom mig hör jag en frustning. Jag vänder mig hastigt om och där står hon. Hon kröker på hennes perfekta hals och jag ser lyckan i hennes ögon. Den är en perfekt byggd häst. Allt sitter där det ska. Hennes långa vackra ben stampar i marken, hennes hårrem glänser i solen och manen flyger med vinden.

Sen så försvinner hon bara sådär. Inget avsked men något säger mig att hon ändå är tacksam.

Jag ser en manbit på marken, tar upp den och lägger den i fickan ifall jag någon gång undrar om det här har hänt.

Fly genom rutan

Astrid Caicedo

Jag slår mot rutan, och känner hur blodet rinner vid knogarna och ner till armbågen, jag tappar väskan med frukterna och jag hör hur vattenflaskan spricker. Då hör jag några fotsteg.

Det påminner mig om natten när mamma dog. Jag hörde fotsteg i trappan. Det var pappa som hade en kniv i handen som det rann blod ifrån. Jag trodde då att mördarna gav pappa kniven så att jag skulle mistänka något. När jag kom in till vardagsrummet såg jag en kropp. Det var mammas kropp. Sen när jag vände mig om slog pappa mig. Efter det så vaknade jag på sjukhuset.

Så efter den natten har jag försökt fly hemifrån men pappa hör fotsteg eller vet att jag ska fly.

Den här gången får det inte vara så. Jag måste gömma mig innan pappa misstänker något. Nu hör jag att han närmar sig köket. Jag hör att han säger: "Jenny är det du?". Jag vet inte

om jag ska svara eller vara tyst. Då svarar jag: "Ja det är jag. Jag är på toaletten".

Jag tar papper och torkar bort blodet. Sen lindar jag in min hand. Nu hör jag pappa gå upp för trapporna och gå till sitt rum. Jag tar en ny väska, lägger i ny vattenflaska, tvättar frukterna och packar ner dem. Jag går igenom rutan utan att skära mig. Äntligen jag är fri.

Drömmen

Viggo Meredith

Jag vaknar av skrammel i köket. Klockan är 03:15.

Jag drömde om Emma igen.

Veckorna efter min systers död hade varit mörka.

Jag försöker somna om, men lyckas bara rulla runt i sängen.

Då går jag upp för att ta ett glas vatten, öppnar skåpet med glas i och tar ett.

Sedan häller jag upp vatten. Men jag minns inte att jag drack.

På väg till skolan går jag förbi ett hunddagis. När jag går där tänker jag att det är små hundbebisar som går där. Små fula hundbebisar. Jag fortsätter att gå även om jag har ont överallt efter gympan från i tisdags.

När jag kommer fram till skolan hör jag klockan ringa in.

På lunchen ropar min lärare på mig och jag går till henne.

Hon säger att jag hade haft alla rätt på SO-provet som vanligt.

Senare mitt i natten får jag ett sms av dolt nummer med en bild på min storasysters grav. Jag stänger av telefonen och går och lägger mig hulkande.

Nästa dag i skolan får jag ett sms med Emmas födelsebevis. Jag tappar telefonen i marken och jag börjar gråta.

Sedan plockar jag upp den och raderar det dolda numret.

Nästa natt ringer det dolda numret och jag svarar.

- Hej, det är jag Emma.

- Hej ,det är Sixten

- Du vet att jag älskar dig.

- Men hur kan jag prata med dig.

- Fråga inte...

Jag kommer inte ihåg resten av samtalet.

Nästa dag jag vaknar står Emma i köket och gör gröt.

Jag springer fram och kramar henne och säger :

- Hur kan du vara tillbaka?

- Jag har inte varit borta!

Bloddroppen på golvet

Jovana Nedic

Hon trampade på en bloddroppe när vi skulle flytta in. Det var hemskt. Det var då jag fattade att huset var ett mördarhus. Emelie var min bästa vän och det var hon som hjälpte mig att flytta in för att pappa var på jobbet.

- Ush! Vad är det här för hus? Ska du bo här? frågade Emelie.

- Ja vi ska bo här. Vi måste. Det var det enda huset. Vi kan inte bo på gatan och jag håller med om att huset inte är så städat och fräscht.

- Jag fattar att ni inte kan bo på en gata men ni kan inte bo i ett mördarhus eller blodhus. Något annat sätt måste finnas, sa Emelie.

- Det finns inte. Pappa har letat igenom hela Stockholm och det finns inte. Men nu struntar jag i det. Nu fortsätter vi med vår inflytning.

Vi fortsatte fixa med huset. Sen gick Emelie hem och jag stannade själv. Pling pling. Jag fick ett sms av pappa. Det stod: Hej gumman. Har mycket på jobbet idag. Kommer hem klockan 7. Det finns hundra kronor i min joggingjacka. Ta dom och gå och köp nån mat. Kram pappa.

Jag önskade att mamma levde nu och kunde göra god mat och prata med mig om allt. Min mamma dog när jag var 7. Hon begick självmord. Ibland saknar jag henne så mycket så att jag måste hosta och inte vanlig hosta utan hosta blod. Det är tur att jag har Emelie. Utan henne klarar jag mig inte. Hon är som min syster.

När pappa inte var hemma så gick jag runt och tittade inne i huset. Det kändes inte som att det bara var jag och pappa. Det var hela tiden mystiska ljud och massa grejer. När jag hade gått en runda i huset märkte jag en sak, att i en gammal säng fanns det 5 kuddar. Alla var likadana förutom en. Jag öppnade kudden och i kudden var det hår från människor. Olika hår, blonda grå, bruna, svarta och röda. Det fanns också ett kuvert där det stod: Jag dog men jag hann det jag ville.

När jag läste brevet fattade jag att det bodde en mördare i det här huset och jag kände verkligen obehag.

Jag hade gått runt i skogen och letat efter någonting. Jag visste inte själv vad men när jag letade så hittade jag en sak, en liten stuga. Den var ganska rutten och gammal. Jag visste inte om jag vågade gå in men sedan jag har varit 10 år så hade jag velat hittat ett bevis på vem som dödade mormor och det kanske var här beviset var. Jag visste att jag inte hade letat efter några bevis om hur min mormor dog men jag bestämde mig för att göra mitt bästa att glömma det. Nu när jag var här så hade jag en känsla att det fanns bevis. Jag gick in i huset men det enda jag såg var äckligt mögel. Det kanske inte fanns något bevis här. Jag gick.

- Stopp stopp! Ditt bevis finns här.

Jag blev tyst. Vem var det som pratade med mig. Jag vände mig om. Jag fattade att det inte var en människa, det var en skugga.

Skuggan viskade:

- Kom hit. Va inte rädd.

Jag gick dit lite långsamt men i slutet märkte jag att jag bara inbillade mig. Det här stället hade inget bevis.

Förut så bodde vi på Östermalm i en lägenhet men det blev fuktskador. Vi fick flytta hit men vi hade inga möbler så vi fick bo hos min moster i några månader. Jag hade ingen kontakt med min familj, bara min pappa och min moster och jag hade

inte så många fler. Min mormor blev dödad och ingen vet av vem och min morfar har bara försvunnit.

- Amanda Amanda!

Det var pappa. Han var hemma.

- Var är du? frågade pappa

- Jag är på mitt rum!

Det blev helt tyst. Jag sprang ner och pappa låg där helt avsvimmad. Han låg på den stora blodproppen. Efter ett litet tag vaknade han men han kom inte ihåg någonting, inte ens vem jag var.

Efter en vecka så var min pappa fortfarande lika glömsk. Han kom inte ihåg någonting och livet var bara för svårt. Jag hade ingen kvar, ingen i min familj och jag hade inget bevis på vem som hade dödat min mormor. Vad skulle jag göra? Jag gick ut till skogen och jag visste inte längre om jag var levande. Jag visste inte om jag var död. Jag visste ingenting. Det enda jag visste var att mitt liv var slut!

Dödstrött

Julian Gunnarsson

Hon tittade ner på den tomma gården. Det blir snabbt och enkelt tänkte hon. En duns bara och sen plötsligt så är hon borta från den här världen. Hon kommer aldrig få se solen igen. På ett sätt känns det skönt. Ingen smärta mer. Om hon bara kunde få sova lite.

Hon hörde ett ljud. Ett svagt knackande. Hon gick ut till ytterdörren och kollade om det var någon där. Hon såg ingen och tänkte stänga dörren igen men så hörde hon ett jamande. Jaha tänkte hon. En katt. Hon försökte fösa bort den med foten men den rörde sig inte. Den tittade henne rakt i ögonen och la huvudet på sned och på något sätt kändes det som att den försökte säga henne något. Det läskiga var att hon förstod. Hon skrattade för sig själv. Så fånigt egentligen. En katt liksom. Katten verkade ha gett upp med att få henne att förstå och hade börjat hoppa ner för trappan. Trots det hon tidigare tänkt om katten följde hon efter den nerför trappan och ut på den folktomma gatan.

Katten slängde en blick över axeln som för att se att hon var med men fortsatte sedan som att det inte var märkvärdigt alls. Plötsligt svängde katten in på en liten skogsstig och hon kände sig vemodig. Det var den här stigen hon hade gått med sin son till skolan. Nej det fick hon inte tänka på. Det var över nu. Han skulle aldrig komma tillbaka. Han var död. En tår rullade nerför hennes kind där hon gick genom skogen med katten som enda sällskap. Nu såg hon också vart katten tänkte föra henne. Sonens skola. Med gatlyktorna som enda ljuskälla såg skolan ut som ett kråkslott. Hon var tvungen att kisa ut i mörkret för att kunna se katten men hon behövde inte kattens hjälp längre. Hon visste vart hon skulle, platsen där hennes son hade hängt sig. Gympasalen. Hon började springa dit. Hon visste inte hur hon kunde veta det men det fanns någonting viktigt där. Något som var avgörande.

Skolan hade varit stängd i några dagar efter att han hade hängt sig men när de öppnade igen gick det minst sagt inte så bra. Skolan var tvungen att stänga för gott. Men det spelade inte särskilt stor roll längre. Egentligen var det bara bra just nu. Hon hittade en stor pinne på marken och började banka och slå på dörren för att få upp den. Till slut efter en kvarts arbete var hon genomsvettig men hon fick inte vila. Jag måste in dit, tänkte hon. Efter ytterligare en kvart rasade dörren ihop. Som om den aldrig hade stått där. Hon klev sakta över högen med metall och glassplitter och gick vidare genom en korridor och in i omklädningsrummet. Hon gick in på toaletten och ställde sig på toan. Hon tänkte på hur sonen

måste ha känt sig. Hon tittade ner på golvet och såg något ristat på golvet. Hon gick ner och och satte sig på huk. Det var bara två ord. Ändå betydde de allt för henne. PAPPA KOMMER.

Nästa morgon låg hon i sängen och grät. Hon visste att pappan var en jävla idiot men inte det här. Mördat sin egen son. Hon hörde katten spinna utanför. Hon öppnade fönstret och släppte in den. Hon gick tillbaka till sängen. Katten hoppade upp bredvid henne. Men, men. Hon kunde i alla fall sova nu.

Slaktarmannen

Ludvig Emrin

Jag vaknar av att jag trillar ner från sängen. Kollar på den stora klockan i sovrummet. Klockan är 03:02. Fem timmar kvar till att jag ska vara på jobbet. Jag går upp för att ta ett glas vatten när jag ser en kille på tomten med en gammal ishockeymålvaktshjälm och skjorta och jeans och motorsåg. Jag tänkte att han skulle kunna hjälpa mig med granen som ska bort. Jag går ut för att kolla hur mycket han kostar i timmen. Mannen bara stirrade på mej tills jag frågade hur mycket han kostar i timmen. Då sa han:

- Hallå hallå!
- Hej! vad kostar det om du sågar ner granen där.
- 100kr timmen, svarade han kort.
- Okej. Här får du 120kr.
- Men det var 100kr inte 120kr.

- Men 20kr är dricks!
- Tack, ska jag göra det nu?
- Du kan komma i morgon klockan 13:00. Om du vill kan du flytta in här?
- Ja varför inte. Vilket rum får jag?
- Ett sovrum som ingen sovit i sen 5 år sen. Vad heter du?
- Edward, svarade mannen med motorsågen. Du då? Vad heter du?
- Pixie.
- Okej. Syns imorgon klockan 13:00.

13:00 nästa morgon kommer Edward med ryggsäck motorsåg och ingen ishockeyhjälm!

Han börjar direkt med granen. Under tiden hämtar jag tidningen. I tidningen står det att slaktarmannen har synts till i området i natt ca 03:06. Jag börjar tro att det är han men jag kan nog göra honom snäll genom att han arbetar i min trädgård. Det hörs en smäll av att dörren stängs. Edward kommer in och säger:

- Jag går och packar upp.
- Okej men efter det får du en tusenlapp om du fixar i min trädgård!

- Okej

22:00 är trädgården färdig och vi går och lägger oss. Men 00:13 hör jag att nån går ut genom dörren. Jag somnar om några minuter senare.

09:00 nästa morgon kommer Edward från sitt rum med blod på sin skjorta men han är inte skadad. Jag frågar vad som hänt? Då säger han:

- Jag är slaktarmannen!

Jag säger då:

- Jag förstod det.

- Du kommer ringa polisen. Eller hur?

- Ja det kommer jag.

4 timmar och 30 minuter efter att jag ringde blir jag fängslad som medbrottsling.

Edward gör motstånd. Efter ett våldsamt bråk med polisen blir Edward slaktad av sin egen motorsåg.

De blå ränderna går aldrig ur

Fabian Lundgren

Jag känner hur näven sakta krossar ansiktet. Jag känner hur marken vibrerar när hans kropp nästan som i slow motion träffar marken. Jag torkar blodet på knogarna mot dom blåa ränderna från 2012:s matchtröja.

Samma sekund som jag sätter mig så får jag en flachsback när jag delade ut knytnävsslaget som stoppade hans hjärta för alltid. Domen löd: Tobias Lindquist 22 år gammal man. Vållande till annans död.

När jag gick hem så fick jag ett kik-meddelande från en vis XxDieTobbexXLoL. Meddelandet var. Hämnden är ljuv Tobbe. Fortsättning följer....

Jag skiter i det och går hem. Jag börjar tänka på Evock och om att han och hans gäng har pratat om nån som inte betalat pengarna som Evock "lånade" ut. Jag vet att ingen går ostraffat från Evock.

Dagen efter knackar det på dörren. Kan det varar Evock eller snuten? Jag tar fram den största kniven jag kan hitta. Nu har lugna plingningar övergått till hysteriska knackningar. Till slut slår dom ner dörren men det är inte Evock utan polisen.

- Ner på golvet! säger dom.

Dom sliter ner mig till polisbilen och sen till polisstationen. Dom förklarar att jag är huvudmisstänkt för mordet på Ulf Strömstedt. Jag nekar men till slut så berättar jag om Evock och om vad jag hade hört. Jag kommer undan med några dagar i häktet och med lite böter.

Direkt när jag får komma ut så köper jag en enkel biljett till Australien. Jag vet att Evock kommer komma efter mig, eftersom Evock säkerligen hotar eller mutar åklagare och domare. Jag packar nästan ingenting.

När jag är framme så skaffar jag ett boende på ett hotell. Inom bara några månader har jag skaffat flickvän och jag har blivit ett stort fan av australiensisk fotboll.

Men jag vet alltid att Evock letar efter mig och att han när som helst kan dyka upp bakom hörnet.

Det jag längtar efter

Alva lund

Jag står och kollar på luckan. Tänker om jag verkligen vågar, om det verkligen är värt det? Han ligger där. Bredvid mig, helt livlös och blek. Nacken gick ju av, inte så konstigt. Jag öppnar luckan. Jag kan inte tro vad mina ögon ser...

En vanlig måndagsmorgon vaknar jag av skrammel i köket. Mamma har fått en psykattack. Jag går till köket.

- Mamma! skriker jag. Mamma lugna ner dig!

Hon sätter sig på köksstolen. Jag kollar efter mat. Kylskåpet är tomt. Jaja tänker jag. Jag får väl köpa nåt på Ica. När jag går längs den långa vägen till stallet såg jag honom. Mörkt brunt kort hår och lång. Det var han som körde på pappa!

Han ser mig och springer iväg. Jag tar ett djupt andetag. Jag har bråttom. Solmaz väntar ju! Hon står vid Ica och kollar på sin mobil. Ser nästan helt livlös ut.

- Hej! säger jag.

Hon svarar med trött röst:

- Hej...gääsp.

- Kom vi går, säger jag.

Vi går längs vägen vid den där fyllekrogen. Hon är helt tyst. Jag undrar vad som hänt. Hon brukar inte vara så här.

Jag ser Fanta trava runt i hagen. Hon ser lite mer levande ut än Solmaz i alla fall. Jag hämtar en grimma som jag alltid brukar ha på Fanta. Blå med ljusblåa ränder. Jag tar in Fanta medan Solmaz nästan somnar i stallet. Hon är så fin. Brun päls med en stjärna i pannan. Efter ridningen så är Solmaz borta. Jag hittar henne ingenstans. Jaja, tänker jag. Jag får väl ringa henne.

Det ringer. Hon svarar men säger ingenting på ett tag. Plötsligt hör jag ett ljud. Nästan som ett slag, typ en örfil. Nån skriker. Och gråter.

- Solmaz! skriker jag i telefonen.

Men ingen svarar. Jag lägger på. Samtidigt så kommer Caroline och frågar om jag kan hjälpa till att ta in hästarna.

- Visst! svarar jag.

Efter denna långa dag så lägger jag mig i soffan hemma. Mamma är borta och svarar inte på mobilen. Plötsligt ringer Solmaz.

- Hej! svarar jag. Jag har varit orolig!

- Aa... men de e lugnt, säger hon.

- Ok.

- Jag måste dra. Hejdå Linn!

- Okej, hejdå Solmaz...

Hon har betett sig så konstigt. Undrar vad det är med henne.

Jag vaknar i soffan. Tisdag kl 09:00 står det på mobilen. Men klockan i köket är 10:00. Någon av dem går fel. Tre missade samtal från Solmaz. Hon ligger säkert och sover nu. Jag sätter mig upp i soffan. Fan! Jag skulle ju möta Solmaz vid Hööks kl. 10:00! Shit! Jag slänger på mig de närmaste kläderna jag hittar och springer ut genom dörren med en macka i ena handen och nycklarna i andra. Sätter på mig mina hörlurar. Levels-Avicii. Jag springer ner för trapporna med full fart. Snart är jag där. Cool kids-Echosmith. Där står hon. Hon slurpar i sig en fanta. Love me like you do- Fifty shades of grey. Jag drar ut hörlurarna.

- Hej Solmaz!

- Tja!

- Ehhh... Linn... Jag måste berätta något.

- Okej...

- Du vet den där mannen? Som följer efter dig och körde på din pappa?

- Ja, men hur vet du om det?

- Han är min pappa.

Jag kan inte tro vad hon sa!

- Okej...

- När jag svarade och jag inte sa någonting så hade din mamma kidnappat mig och slog mej för att hon vet att jag är hans dotter.

- Men... Va?

Jag står där helt häpen och gapar.

- Okej. Men din pappa. Jag har inte sett honom på ett tag nu.

- Nej jag vet. Han försvann en natt och kom aldrig tillbaka, säger Solmaz.

- Okej. Men nu shopper vi lite!

Jag kommer hem med händerna fulla av kassar med ridkläder, mat, godis och lite hästgodis. Jag släpper påsarna på golvet. Sätter mig i soffan och andas ut.

- Suck...

Han jagar mig inte längre. Jag är fri. De sista tankarna innan jag somnar i soffan.

En fredagskväll

Elin Qvint

Jag får panik. Jag vill inte tro det mina ögon ser. Där är min syster. Hon som jag inte hittade hittade i parken. Där hon skulle vara. Men nu ligger hon här död i den iskalla fuktiga skogen. Jag är stel. Tänker på hur det kommer gå. Jag ser på henne. Hon är isblek utan ögon, hennes huvud är skilt från hennes kropp. Jag tar upp min mobil, tar fram kameran och det knäpper till. Jag blundar. Tar fem steg bakåt. Sen, springer jag, allt vad jag kan hem. Det är en fredagskväll. Tindra skulle sova över hos mig idag. Men jag känner mig för ledsen. Hmm. Vet inte vad jag ska göra åt saken. Hon vill ju verkligen.

Det första jag gör är att säga till mamma och pappa. Dom säger inte mycket. Tittar på mig. Jag tar fram fotot. Jag vill inte titta. Jag blundar och ger det till pappa. Han lägger stelt ifrån sig mobilen. Han går iväg till toan. Mamma tittar på mig.

Sen tar hon upp mobilen. Hon ser vad jag har fångat på bild. Hon sätter sig ner i soffan och gråter. Jag springer in på mitt rum och gråter, allt vad jag kan. Men då känner jag något på min axel. Jag tar mig snabbt på axeln, men inget där. Sen plingar det på dörren. Jag tystnar, går upp ur min säng och springer till dörren. Jag öppnar, där står hon, min enda granne Tindra. Hon ser väldigt glad ut. Visste inte varför. Visste hon att min lillasyster inte var hemma? Tindra HATAR min lillasyster. Hon blev alltid glad när hon inte var hemma. Men hur skulle hon kunna veta att hon inte är hemma?

- Men HALLLÅÅ lever du eller?

- Euhm aa... svarar jag.

Jag var helt inne i mina egna tankar.

- Men kom in, fortsätter jag.

Tindra har alltid varit lite konstig. Jag menar, hur ska hon veta? Att min syster inte är hemma? Hon står i dörröppningen. Hon dödar möss med pinnar. Lite konstig. Men hon är mentalt sjuk och har legat på mentalsjukhus. Jag har känt henne länge. Hur som helst så låter jag henne komma in. Vi sitter ett tag i soffan. Mamma ropar.

- ADRIANA ! Glöm inte att mata hästarna!

Jag svarar inte men säger åt Tindra:

- Jag ska bara ma...

- Ja, jag vet svarar, svarar Tindra. Din mamma skrek det faktiskt.

Jag tar på mig mina skor och går ut. Det regnar. Jag borde tagit på mig en jacka.

Jag går mot stallet som ligger precis utanför huset eftersom att vi äger det. Jag går in. Där står Krut och Epos. Jag tittar på Krut och tänker på Maria, en lång stund, men sedan ser jag henne, typ i boxen. Jag blir kall, närmar mig handtaget till boxen, lägger min hand på den och BOOM. Jag slänger snabbt upp boxdörren men hon är inte där. Jag ska precis stänga dörren när jag inser att Krut står på något. Jag går in och tar upp det. Gissa vad. Jag förstår inte hur? Det är Marias hårband. Det är vitt och inte ett dugg smutsigt. Jag lägger det på bänken utanför Kruts box. Jag tänker ett tag innan jag ger hästarna mat. Sedan tar jag hårbandet och går in. Jag säger inte vad jag har hittat. Jag bara lägger det i ryggsäcken på mitt rum. Sen går jag till Tindra. Jag låtsas som ingenting. Hon frågar inte vart min syster är. Undrar hon inte?

Vi går till en park som jag aldrig varit i. Vi sätter oss på två av tre gungor. Sen darrar den tredje gungan till och där sitter min syster. Jag gapar, Hon pekar på Tindra. Hon försöker visa något. Tindra undrar vad tusan det är jag glör på. Hon vänder sig om, dit jag tittar. Då försvinner hon.

- Vad var det där? frågar Tindra.

- Äsch, jag vet inte. Vi kan väl gå hem?

- Mm, svarar Tindra.

Vi går hem. Det regnar igen. När vi är hemma hade vi tänkt plugga tillsammans. Det är sommarlov men alla har fått en läxa. Så vi tänkte göra den tillsammans. Jag hittar inte min ryggsäck. Ånej! Jag måste ha glömt den i parken. Jag säger åt Tindra att stanna hemma. När jag är i parken så ser jag min ryggsäck. Men den är öppen. Jag går fram till den. Tittar i den för att se om alla saker är där. Det är dom, men... Vad är det? Jag tar upp hårbandet från min ryggsäck. Det står något på den: "Tindra". Det står med exakt samma skrivstil som Maria skriver med. Jag lägger den i ryggsäcken och går hem.

När jag kommer hem går jag till Tindra.

- Var är mamma och pappa?

- Dom sa att dom skulle handla eller nåt, svarar Tindra.

Just det, dom skulle ju handla. Det glömde jag. Vi sätter oss i soffan. Jag plockar ut min läxa och Tindra går på toa. Jag går och hämtar hennes läxa åt henne. När jag lyfter på häftet i hennes ryggsäck nuddar jag något hårt. Jag tar upp det. Det är något lindat i en tröja. Jag tar bort tröjan och undrar varför. Det är en köttkniv. Men VA?! Den har typ torkat blod på sig. Jag tittar på den.

- Asså vad gör du?! skriker Tindra.

Hon tar kniven ur min hand.

- Varför bär du på en köttkniv?! frågar jag.

- Vi har massa råttor på vår bakgård. Det är därför, säger Tindra.

Jag svarar inte. Jag tycker att det är en konstig anledning.

Efter läxan påminns jag om hårbandet. Jag går till hallen och hämtar det. Sen går jag tillbaka till soffan.

- Du Tindra. Titta på det här.

Jag ger henne hårbandet.

- Vadå? Inte så konstigt, säger Tindra

- Vad menar du? Var det du som dödade henne eller vad? frågar jag.

- Ja, svarar Tindra lugnt. Nu kan hon inte störa oss när vi leker.

Forza Bajen

Vincent Byman

-Kom igen nu Bajen! Vi ska ta dem!

Domarn blåser i visselpipan och bandy-matchen har blivit pausad. Han går ner från den frostiga läktaren på Zinkensdamm, slinter lite på ena trappsteget, men bryr sig inte om den lilla hjärtattacken han får och fortsätter att gå. Plötsligt får han en flash av något som han inte kan se var det är. Den bara dök upp och sen försvann den på typ en halv sekund. Han tar vänster och in på toaletten för att kissa. Han tar upp mobilen för att uppdatera flödet på Instagram när mobilen plötsligt vibrerar till och han är nära på att tappa den i toaletten. Han har fått ett sms från ett dolt nummer. I sms:et står det:

Hej Emil! Jag vill bara säga att din syster har dött.

Han hade tidigare varit ganska trött och haft lite ont i halsen efter allt skrikande. Nu har han nästan panik och vet inte alls vart han ska ta vägen. Eller, jo, han ska iallafall ut från toaletten. Han bestämmer sig för att inte se mer av bandy-matchen och när han sitter på bussen hem inser han att sms:et förmodligen inte var sant.

När han kommer hem dricker han ett glas vatten sen går han och lägger sig. Den natten sover han ovanligt djupt. Plötsligt vaknar han av en liten hjärtattack,. Vanligtvis vaknar han aldrig på natten. Men han var svettig. Både han och hans kudde är helt genomblöta. Han kollar på sin väckarklocka och den visar 02:35. Han hade drömt om en docka. Men mer som flashar av den, precis som inne på Zinken. Den hade haft svart spretigt hår och blåa, lite arga ögon, Nej väldigt arga ögon.

Eftersom han inte sovit tar han ledigt från jobbet och drar på sig sina mysigaste och mjukaste byxor. Han sätter sig i soffan och slår på tv:n för att kolla en match som sänds i repris. Plötsligt brakar det till vid hans toalett och han rycker till. Den låstes! Av sig själv! Han går fram till dörren, tänker försiktigt dra i handtaget, men hejdar sig av chocken han får. Han tar mod till sig. Tar ett djupt andetag och drar ner handtaget. Men det är öppet! Han går in och kollar men det är inget där. Han kollar runt i rummet och till och med in under badkaret. Rummet är helt tomt. Ändå börjar han tänka att han inte är ensam i lägenheten. Precis när han ska sätta sig i soffan får

han en sån där flash igen. Denna gång är det exakt samma sak. En docka med blåa ögon, eller är det en bäbis?

Han börjar tänka på de som bott i lägenheten innan honom. De hade ett barn som plötsligt bara hade försvunnit. Och att han själv hade hört konstiga skrik från sin systers handväska. Kanske var det hon som hade tagit barnet. I sånt fall hade familjen rätt när de anklagade hans syster.

Men Emil minns också att han kollat i hans systers handväska och inte hittat någonting misstänksamt. Kanske var det den lilla bäbisen som spökade för honom.

Det börjar kännas riktigt konstigt när Emil tänker efter så han går ut för att ta en promenad. Utan att bestämma sig för var han ska gå slutar det med att han hamnar på Zinkensdamms läktare för att se juniorlaget träna, med tankarna på att han inte kommer få reda på så mycket mer om det som hemsöker hans hus.

Kalle Kårar

Noa Chahine

”Jag sprang, bara sprang och sprang men insåg snart att allt springande var förgäves, så jag stannade och började höra andetagen...”

Så stod det i rysaren jag läste. Klockan var rätt mycket, 11:04 och jag kände hur ögonlocken blev tunga, men man ville ju inte direkt vara sängvätare vid 12-årsåldern. Jag satte på mig ett par byxor och öppnade sovrumsdörren, gick igenom hallen och ut genom ytterdörren.

Det var mörkt och man såg nästan bara trädtopparna och en och annan fågel. Jag öppnade gylfen och gjorde mitt. Men mitt under akten så såg jag en en skugga bland alla träden. Jag blev väldigt nyfiken men samtidigt en aning rädd. Det kunde ju vara vilket pervo som helst som sprang runt i den här skogen. Men nyfikenheten övervågde rädslan och jag började smyga efter den konstiga siluetten. Jag följde efter en

lång lång bit i skogen. Skuggan gick runt ett träd. Jag följde efter runt trädet, men var något (eller någon) där?

Nej! Och det var då jag insåg att jag var vilse. Jag satte mig vid trädets fot och visste inte om jag skulle gråta eller skratta åt hur dum jag var som gick in i den här jävla skogen. Jag tänkte på mormor och alla hennes berättelser om sagoväsen och annat strunt, enligt mamma och pappa alltså. Och hur mamma och pappa bara kunde lämna mig här mitt i ingenstans med mormor. Jag var så arg och rädd att jag inte visste vad jag skulle göra, så jag sprang ut i skogen och hoppades bara att jag någon gång skulle ta mig ut ur den här spökskogen. Jag sprang en stund, men stannade för och vila. Då hörde jag ett ljud i skogen, jag tänkte att det kunde vara mormor som undrade varför jag inte låg i min säng. Jag började följa efter ljudet. Då när allt var tyst och jag stod bakom ett träd hörde jag någon andas tungt bakom mig. Jag vände mig och såg den där skuggan. Sen blev allt svart.

Jag vaknade vilandes mot en stubbe. Det var då jag såg honom i vitögat. Skuggan hade inga ögon, bara svarta hålor. Han hade en lång grå kappa med avrivna remsor som hängde lite överallt. Han sa:

- Du! Kalle, släkting till Gustav Karlberg, mannen som dödade mig i denna skog. I många sekel har jag letat efter en annan person som härstammar till Gustav, förgäves. Men idag så har

jag äntligen hittat någon! Så nu kan jag äntligen få min hämnd.

Skuggan tog fram ett stort rostigt svärd! Jag visste inte vad jag skulle göra. Jag såg en pinne, och utan att tänka tryckte jag in den i en av hans hålor till ögon. Han skrek av smärta. Det var då jag tänkte att det var dags att fly.

Jag sprang en lång stund. Benen vek sig och jag kunde inte andas men jag brydde mig inte. Då såg jag en liten bit av nånting som såg ut som en liten röd stuga med tegeltak. Det var mormors hus! Jag såg någonting som låg på marken. Det var min skräckbok! Och den var öppen. I boken så stod det: ”Jag började undra om allt det här egentligen hände, om det inte bara var en dröm, men jag fick aldrig riktigt tänka mer för då kände jag svärds klingan sakta skära in i min höft.”

Jag vände blad, rädd som jag var och på nästa blad stod det: ”Skriven av Angus Karlberg baserad på en sann historia! Jag var alltså inte den första Karlberg som blivit överfallen och troligen inte den sista heller. Jag visste inte vad jag skulle göra. Jag var så rädd. Så otroligt jävla rädd, så jag bara svimmade.

Jag kommer inte ihåg mer av den natten, för nästa morgon vaknade jag i min säng. Jag blev hur häpen och lycklig som helst. Jag levde! Och jag låg i min säng. Men hur? Var det bara en dröm. Kanske. Men jag såg fortfarande mina fotsteg in mot skogen.

Levande död

Anna Falk Donatello

Jag har väntat länge. Längre nog att undra var dom är eller vad dom tänker. Det är ju första gången jag kommer hem från en utlandsresa och ingen kommer och hämtar mig.

Jag reser mig upp från den varma bänken som jag suttit på under den senaste halvtimmen, letar efter den sista ihopknöglade tjugolappen i min väska.

Går in på Seven-Eleven och köper en dricka. Jag känner hur svetten rinner. Jag går ut och sätter mig på en liten trappa utanför Arlanda.

Jag tar upp mobilen, 8 procent kvar. Jag klickar in mammas nummer. Det ringer. Innan jag hinner säga något hör jag hur någon snyftar till och lägger på. Varför klickade hon mig?

I samma stund ställer jag mig upp för att hitta ett eluttag. Jag vänder mig om och kikar in i ett av Arlandas smutsiga fönster. Det börjar bli mörkt. Jag ser inget eluttag, men i fönstret ser

jag en annan sak... Blommor och massa ljus, mitt på vägen. Det är avspärrat precis vid vägkanten. Det var där det hände.

Jag fastnar med blicken men jag avbryts av att mobilen surrar till, slut på batterier, bra...

Jag halvspringer till pendeln. Nästa tåg kommer om en minut.

Jag smiter bakom en kvinna med läskigt långt hår och sen springer jag ner till spåren.

Se upp för dörrarna... Jag hinner precis... Dörrarna stängs.

Jag sätter mig bredvid en tant som stinker rök. Jag tar fram min dricka jag tar en klunk och lägger flaskan i väskan.

När jag kliver av tåget är det helt mörkt. Jag börjar halvspringa. Jag stannar vid en lekplats.

Jag kommer ihåg att jag alltid lekt här när jag var liten. Jag känner hur det börjar bli riktigt kallt.

Jag fortsätter. När jag har kommit en bit ser jag hur någon kommer, mamma? Pappa?

Jag börjar springa men ju längre jag kommer desto mer ser jag att det inte är en av dom.

Tusen tankar rusar omkring. Jag ser inte stenen, hinner inte tänka. Nu känner jag hur blodet sakta rinner ner från mitt kallfrusna ben. Jag sätter mig ner och gråter.

Jag känner hur nån petar på min axel. Jag kollar upp. Det är min granne.

Han säger:

- Hej, har det hänt något?

Jag svarar inte. Han fortsätter att prata med mig. Jag är helt lugn tills han säger:

- Ja, tragiskt det där med grannflickan, bara 15 år.

Jag fattar inget. Vad menade han? Innan jag hinner säga nåt fortsätter han.

- Att bara dö så där, precis innan hon skulle åka till Rom på språkresa. Jag har pratat med hennes föräldrar. Dom är ju helt förstörda. Jag åkte faktiskt förbi flygplatsen idag och dom har iallafall gjort det fint. Blommor och ljus.

Det var då allt kom till mig. Kraschen på väg till Arlanda. Jag hamnade i chock med bara fortsatte. Jag såg hur blodet rann ifrån taxichaufförens panna. Jag hade inget annat i tankarna än att sätta mig på planet...

- Förlåt men jag måste gå nu, säger jag till mannen.

Jag reser mig upp och börjar springa. Dom tror jag är död!

Jag står framför mitt hus. Jag knackar. Efter en stund öppnar mamma. Hon är helt blek.

Jag hade väntat mig en kram. Hon skriker, slänger dörren i mitt ansikte. Jag känner hur tårarna kommer.

Jag sätter mig på trappan, nu rinner tårarna. Kanske jag bara är en illusion. Tänk om jag inte finns, tänk om jag är död?

Mamma

Ida Hjertberg

Jag vaknade. Det var den tredje gången den här natten. Mamma hostade och jag behövde komma in en gång i halvtimmen så att hon klarade sig. Jag kollade klockan, 02.47. Denna gång fick hon klara sig själv.

- Mamma, tyst! Jag försöker sova, sa jag.

Mamma svarade inte och mitt hjärta bultade hårt. Jag kände svett droppen i pannan. Mina fötter rörde på sig till mammas rum.

- MAMMA?! min röst lät hes och tyst.

Jag sprang för att ringa 112.

Jag fick mer och mer panik.

- Hej, vad har hänt dig, då? frågade en bekant röst.

- Ni måste komma nu! Mamma svarar inte och hon har hostat hela tiden, skrek jag med tårar i ögonen.

- Vi kommer! sa Per.

Jag försökte känna lättnad men det gjorde bara att jag blev mer stressad.

Jag gick till badrummet och öppnade skåpet. Bara alvedon. Det borde hjälpa..

- MAMMA!!

Jag hade panik.

- Hjälp, sa mamma.

Jag stoppade in en alvedon i halsen på henne.

20 minuter senare kom ambulansen.

- Snälla. Va inte död, mamma, sa jag och hade tårar på väg ner till min hals.

Fem timmar senare var jag fortfarande på sjukhuset. Klockan var ungefär 10 över 7. Jag kände att en klump kom i magen och mamma bara låg där, helt blå.

Jag såg Per komma närmare och närmare.

- Hej, du! Bäst att du går ut.

- Varför? sa jag och blängde surt.

- Lyssna nu! viskade Per. Jag SKITER i din mamma! Men jag gör det här för att få pengar, så gå nu!

Jag blev stel och mina ögon såg ut som att de skulle krossas.

- GÅ! skrek Per.

Jag gick ut ur rummet.

Senare hörde jag Pers röst och mitt ansikte blev rödare och rödare. Till slut orkade jag inte mer så jag öppnade sjukhusdörren och gick in.

Mamma låg där. Helt blå och rörde sig inte.

- Hej! Vad bra att du kom. Vi skulle precis meddel...

- Vad?! skrek jag.

- Du ska bo på barnhem, sa Per.

- Men va?! Jag har ju en pappa! skrek jag.

- Han är alkis...

- NEJ!

Jag visste att pappa hade varit det för jättelänge sen men det sket jag i.

Jag förstod inte.

Jag gick ut ur sjukhusrummet med tårar i ögonen. Han är ju min pappa! Varför kunde jag inte få vara med honom? Mina steg närmade sig mer och mer mot utgången. Klockan var 07.18 och solen hade knappt gått upp.

- Nu ligger alla och sover, tänkte jag avundsjukt.

Jag började långsamt gå mot skogen, med de höga tallarna, vackra ekarna och med de tusentals myrstackarna. Jag kom närmare och närmare skogen. Då och då hörde jag en fågel. Klockan var? 07.43. Mamma skulle blivit orolig OM hon levde. Bara att tänka OM gjorde att jag började gråta.

Jag var nu i skogens mittpunkt, där jag plockade bär om somrarna. Där jag och mamma hade byggt koja för apalängesen.. Kojan var sönder men den fanns kvar iallafall. Jag klättrade upp.

- Vad fint det är, viskade jag.

Jag la mig ner på den söndriga blåa mattan.

Jag vaknade upp efter minst 2 timmar av att någon gubbe höll mig i sin famn. Jag sprattlade och försökte komma loss.

- Koppla av, pysen! sa gubben.

Jag blev så arg att jag inte förstod vart vi var på väg.

- Så, spänn fast säkerhetsbältena, sa gubben.

Jag satt i en bil. En grå ful bil! Jag visste var vi var och så men, vart var vi på väg?! Jag såg skolan snigla bort i bilfönstret och ju närmare vi kom såg jag mer hus och hus. Jag fick panik och letade fram mobilen ur fickan.. Den var borta!

- Var är min mobil?! skrek jag.

Gubben svarade inte, bara flinade. Min fina mobil! Den kostade minst 3.000!

- 10.57, sa gubben.

Jag nickade och såg att han hade mobilen i handen.

Hade jag märkt vart vi var på väg, hade jag klivit av men nu var vi redan framme.

- Tyvärr, jag ska till skolan.

Gubben tog mig i armen. Då såg jag en ljushårig kvinna i lockigt hår komma fram till mig.

- Hej, Bella! sa hon.

Sen vinkade gubben medan han flinade och tanten drog i mig.

- Hellre är jag med gubben, mumlade jag.

- Va? sa tanten och log.

När hon hade släppt mig stod jag utanför en dörr. Rum 12 stod det. Jag öppnade och gick in. Det var två killar där. En med lockigt hår och en med tuppkam. Det fanns ingen säng ledig förutom en madrass.

- Hej, sa jag. Jag heter Isabella..

- Tja, sa killarna och följde min blick när jag gick till fönstret.

- Ingen idé, flinade han med lockigt.

Trodde de att jag skulle rymma?

Jag blev sur och gick ut.

- Brudar, hörde jag att någon suckade.

Jag gick ut på gården där jag såg en söt tjej med brunt hår. Hon var säkert 2 år. Jag fick fram några ord till henne men hon brydde sig inte.

Jag gick in till matsalen och kollade klockan. 12.59. Jag förstod inte varför jag var så beroende av klockan?!

Mamma. Vart var mamma? Jag fick panik och sprang till närmaste rum. Där stod tjejer skrikande med bara handdukar.

- FÖRLÅT! skrek jag.

Jag snubblade över en matta..

När jag reste mig gick jag tillbaka till rummet sa någon:

- Du är fast här!

- Jag vet sa jag.

Jag la mig på sängen och blundade. Och nu är allt över.

När skotten och sirenerna tystnar

Felix Wallin

Sirenerna hördes bakom. Rödljusen svischade förbi. Man hörde skott från pistolerna i bilen. Jag träffade de två som satt i bilen med min pistol. Sirenerna tystnade och vi svängde av in på grusvägen som ledde till Johans landställe strax utanför Norrtälje.

Jag satte mig på gräsmattan och putsade mitt gevär medan tänkte jag på Magnus. Han gjorde inte något fel eller jag var inte arg på honom. Han var bara i vägen vid fel tillfälle. Sen kom Johan ut.

Men precis när jag skulle stänga av mobilen så kom ett sms från ett dolt nummer. Det stod: Hej Roger. Jag vill att du kommer till Farstavägen 76 kl 17:42.

Jag ryckte till och tänkte om det var något med Magnus. Det var ju min adress. Jag berättade för Johan. Han läste det. Han sa att vi skulle åka dit men jag var lite rädd.

Vi gick in i Johans sportbil och åkte dit. Johan är min kusin och han är väldigt rik. Jag kollade på klockan. Den var 14:25. På vägen tänkte jag på sms:et jag fick. Det var lite konstigt för jag kände igen stilen på sms:et. Jag försökte söka upp personen med ett speciellt program, men det gick inte.

Vi var framme vid min lägenhet. Vi gick upp för den gamla stentrappan och knackade på. Ingen öppnade men det var öppet. Det var helt förstört men golvet var kvar. Det var bara träplankor. En plankor var lite lös. Jag tog bort den. Det låg något där. Det var något guldfärgat. Det var tungt. Det var en liten guldklump. Något var inrispat i den. Det stod något på latin och det låg en bok där. Det var Magnus dagbok. Vad konstigt. Undrar vem det var som hade sms:at att jag skulle komma dit. Vi åkte där ifrån till Johans landställe. Klockan var 22:51. Jag la mig i den mjuka sängen och somnade.

Nästa dag klockan 9:00 låg ett brev i brevlådan. Det var till mig. Det var från min mamma. Jag tänkte, varför skickar hon till mig. Hon känner knappt mig. Jag vet inte ens vad hon heter. Det stod: Hej Roger. Jag ville bara kolla om du lever. Pappa har kommit ut ur fängelset. Från mamma, pappa och Magnus.

Va? Från Magnus? Lever han ens? Jag tänkte och läste lite i Magnus dagbok i sängen. Klockan var 20:00.

Dagen efter knackade det på dörren. Jag kollade i kikhålet. Vem var det? undrade jag. Jag kände inte igen ansiktet. Jag öppnade dörren.

- Hallå. Vem är du?

- Jag är från polisen.

Han visade sin bricka.

- Får jag komma in ett tag?

- Ja visst.

Han undrade om mordet på Magnus. Jag blev lite förvirrad. Vem har sagt det och på brevet stod det att det var från Magnus.

Polisen sa:

- Han är inte död. Det var hans brorsa som dog.

Sen gick han och jag kände lättnad.

Men vem var det som jag hade råkat döda då. Kanske hans brorsa som jag inte visste om?

JA NU MINNS JAG!

Jag hade inte dödat någon. Det var hans brorsa som dog av alkoholförgiftning på den där baren. Jag blev lite snurrig av alkoholen den kvällen.

Novellen om Mark Victor Großkreutz Becker

Ian Malmborg

Dom kliver av sista trappsteget.

Det vibrerar i fickan. Hans kompisar kliver in på ett av tågen men han ska inte kliva på. Han ska gå hem. När han tar upp telefonen blir han rädd. I ett nytt sms från det dolda numret står det:

Hej Mark!

Ja, jag vet vad du heter, Mark Victor Großkreutz Becker.

Möt mig imorgon på En kopp eller två.

Mvh Någon du snart känner.

PS jag vet om dina föräldrar

Han står still. Han har fått en chock. Han ställer sig i ett hörn och varvar ner. När han vänder sig om får han att hård spark på benet, ett slag vid ögat och ett slag rätt på näsan. Han blir medvetslös och väcks av en kvinna i 40-årsåldern. Hon säger att han borde åka till närmsta sjukhus. Han går till närmsta sjukhus. Det ligger framför tunnelbanestationen. Har tydligen haft tur i smällen. Han har fått en fin smäll på benet men behöver inte kryckor. Han har bara en väldigt stor uppsvälld näsa. Och ett stort blått öga.

Nu märker han att dom snott hans mobil och busskort. Även hans superbilliga klocka är snodd.

Det enda som han kommer ihåg är En kopp eller två imorgon.

När han kommer hem har han lyckligtvis nycklarna kvar. Han vill inte somna försent. Om om 3 timmar och klockan är 19:12 så klockan 22:00 typ. Han sätter sig och kollar på Harry Potter and the prisoner from Azkaban.

Han stänger av vid 20:09 för Harry Potter-filmerna suger.

Martin och José är säkert hemma med sina familjer och sover. Han suckar. Efter att ha suttit och surfat på toalett är klockan äntligen 22:02.

Han somnar fort som bara den.

Han vaknar kl 08:37.

Han kommer på att han inte har fått någon tid så han drar på sig byxorna och spänner skärpet. Går och borstar tänderna. Sedan slänger han på sig t-shirten. Han kollar sig i spegeln. Han ser bra ut utom ögat och näsan förstås. Han slänger på sig skepparkavajen och går ut i oktobervädret. När han tar en promenad till En kopp eller två så kommer han på att någon borde sätt misshandeln. Han kan inte polisanmäla någon men skulle vilja. När han kommer fram till caféet tar han en kopp kaffe och en kanelbulle. Han förstår inte varför han inte fick en tid att passa. Någon knackar på hans rygg. Han rycker till och ser en kvinna som ser ut att vara i 50-årsåldern. Hon sätter sig vid bordet. Hon börjar prata:

- Jag heter Magdalena Lundberg! Jag är din moster!

Mark känner sig förvånad. Hon stirrar inte på honom. Hon stirrar i sin kopp med latte.

- Haha säkert och jag är ifrån Tyskland! säger Mark.

- Ja, det stämmer.

- Eh?

- Varför är du förvånad? Du heter ju Großkreutz efter din far Jonas Malcom Großkreutz och Becker efter din mor Jovana Katarina Emilia Becker. Kan du något på tyska?

- Ja, wie geht es dir?, und, Deutschland ist am besten.

- Hur som helst. Dina föräldrar bor i Hamburg och vill gärna träffa dig men har inte råd med det. Dom hittade jobb i Hamburg som passade dom perfekt men dom kunde inte ha med sig dig. Dom hade inte råd att ta hand om dig så först frågade dom mig men jag hade knappt råd så då hamnade du på ett barnhem. Jag kollade hur dom mådde och då hade tydligen din pappa fått ett nytt jobb och dom mådde bra.

Mark mår illa av all information.

- Jag kommer att flytta till Göteborg sen, säger hon. Su borde flyga till Hamburg och hälsa på!

- Det ska jag! Imorgon åker jag.

Han sticker ut på ett ohyfsat sätt och springer hem.

Han sätter säg och tar fram datorn och köper en resa till Hamburg. Han packar det viktigaste, det vill säga allt.

Dagen efter sätter han sig på ett flyg till Hamburg. Han känner hur han lyfter från marken både i magen och på riktigt. Han är på väg till Hamburg. Han känner hur alla tittar på honom efter misshandeln men han bryr sig inte alls för han ska träffa sina föräldrar.

Rädda Delhi

Elias Forsén

Cellen kändes trång, kall och blöt. Bara en säng och ett kantstött bord fanns där. Delhi kände sig virrig och chockad. Det som hänt de senaste dagarna kändes överkligt. Delhis pappa och mamma hade åkt till Indien och sen varit spårlöst försvunna. De skulle ha anlänt till staden Delhi i söndags, men ingen av deras vänner och släktingar hade fått kontakt med dem. Delhi kände sig rädd och orolig och ville göra allt för att hitta dem. Men han hade inte haft några pengar att åka till Indien. Det var därför han hade stulit pengar från grannen. Men dagen efter hade grannen blivit mördad och polisen hade hittat Delhis mobil i lägenheten.

De senaste dagarna hade det också hänt en massa mystiska olyckor. Spisen hade exploderat. När han gick förbi på gatan så hade en blomkruka fallit ner mot honom från grannens

balkong. Duschen hade blivit kokhet. Men som tur var hade han kommit undan alla olyckorna.

Han låg vaken på natten och tänkte på hur hemskt det skulle bli att bli oskyldigt dömd till livstids fängelse. Vid klockan 12:07 hörde han ljud från fönstret. Sen hörde han en röst som sa:

- Pst! Delhi kom.

Delhi kände igen den rösten. Det var hans mamma. Sen hörde han ett skrapande ljud. Det var hans mamma som filade på gallret.

- Vad gör du? Du kommer åka fast, sa Delhi.

- Nej då. Vi kommer att få ut dig. Vet du vem din granne Anders Andersson är.

- Nej.

- När jag var liten skendränkte han mig. Han är en galen rasist. Han förstörde min barndom. Han skulle göra samma sak med dig. Men jag och pappa hann...

- Det var ni som mördade honom.

- Vi hade inget val. Han tänkte göra dig illa.

- Tack

Just då bröts gallret loss och larmet gick. Delhi hoppade ut till bilen som pappa väntade i och de körde iväg mot flygplatsen. Polisen hade spärrat av vägen till flygplatsen men Delhis mamma körde rakt igenom. De kom fram till flygplatsen där ett privat plan väntade. Och de flög iväg mot Indien.

Om det aldrig hänt

Alice Garcia Johnsson

Varför blev det så här ens en gång? Jag ångrar allt när jag inte gick med henne. Jag visste att jag skulle ha letat efter henne så varför gjorde jag inte det?

Vi pratar aldrig om det men innerst inne så vet vi vad som hände...

Jag sprang. Jag sprang så fort jag kunde....

Jag var nervös när jag skulle åka hit... till ett kollo. Nu är jag här med min bästis. Vi träffade vår rumskompis. När vi var färdiga med att packa upp så gick vi till stranden som var i närheten av kollo. Det fanns jättemånga där och det var en speciell pojke som kom upp till mig och frågade i vilket rum jag bodde i och då sa jag:

- 213, du då?

- Jag bor i rum 145, sa pojken. Du vet väl vad som har hänt i rum 213?

- Nej, sa jag. Vad har hänt?!

- Nej, om du inte vet så berättar jag inte. Det vill du inte heller veta! sa pojken. Jag måste gå nu!

- Men jag vet inte ens vad du heter! sa jag

- Joacim! sa pojken

- Kom Noova!

- Kommer! sa jag. Hejdå Joacim. Förresten jag heter Noova!

- Vem var det Noova?

- Det var en pojke, sa jag. Linda, han sa någonting om att... det hade hänt någon i vårt rum!

- Vad hade hänt Noova, sa Linda.

- Nä han skojade bara säkert, sa jag.

Jag vet att han inte skojade men det var ändå ingen mening att säga något.

Nästa dag så sa Helena att hon hade haft en mardröm om en flicka som dog och sen rev henne. Jag och Linda fattade ingenting och det var då jag märkte det! Helena hade inte haft rivmärken och blod på sina armar när vi gick och la oss! Och

dessutom så hade jag och Linda varit med henne hela dagen sen vi träffades igår. Efter lunchen så fick Linda ett sms från något dolt nummer och tre missade samtal och sen ett till sms och ett till. Det stod ingenting på sms:en utan bara en kniv i ett hjärta. Från vem var de här sms:en?

- Noova! skrek Joacim kan du komma?
- Vad är det Joacim? sa jag
- Tror du på legender Noova? frågade han.
- Nej det gör jag inte. Varför frågade du det.
- Nej det var ingenting.
- Okej, hejdå jag måste gå!

Senare den kvällen i vårt rum så hade jag, Helena och Linda köpt godis och då hörde vi ett skrik. Det lät som Joacims och då märkte vi att det var det.

Nästa dag så var han inte där. Var hade han tagit vägen? En till vecka flög förbi och Joacim var fortfarande borta och ingen verkade ha märkt det. En kväll då vi satt och pratade så hörde vi fotsteg och sen en röst. Det lät som Joacims röst och efter några minuter öppnades vårt fönster och vi visste att det inte blåste.

Sen fick Helena ett sms och det stod: Jag kommer att döda dig om två dagar.

Varför kom det sms och missade samtal hela tiden? Morgonen blev väldigt trög eftersom vi hade pratat hela kvällen om allt som hade hänt. Senare den dagen så hörde vi någon prata:

- Barnen kan inte gå omkring själva längre, sa en person.
- Varför får vi inte gå omkring längre, sa Linda
- Jag vet inte men det är något väldigt skumt med det här kollot, sa Helena.

Under tiden så kunde inte jag sluta titta ut. Det jag såg sa jag aldrig men det var en person klädd i vitt.

- Vad tittar du på Noova?
- Inget....

Nästa dag så var det en helt vanlig kväll eller som vi trodde.

- Jag ska bara gå på toa, sa Linda.
- Okej! sa jag och Helena i kör.

Efter några minuter hade jag undrat vart hon tog vägen och efter en halvtimme så började vi bli väldigt oroliga men vi bara pratade och sen somnade vi. Nästa morgon hade Linda fortfarande inte kommit tillbaka. Sen hörde vi en ambulans tjuta och då gick vi ut och tittade. Det var bara en ambulans och sen såg vi en bår med någon på. Det var... Linda. Hon var helt blodig. Jag sprang. Jag sprang så fort jag kunde... när jag märkte att hon inte var där.

Nära far i baren

Majken Aleite

Jag stirrade på lappen. Vad menade farfar. Nära far i baren. Jag gick hem och då förstod jag.

Farfar ville inte att vakten skulle se. Jag flyttade om bokstäverna. Det blev: Barnen är i fara. På morgonen när jag vaknade var det dimma och gungorna rörde på sig. Jag blev rädd men tänkte att det inte var någonting.

- Em, nu får du rulla ut. Säg till om jag ska hjälpa dej med rullstolen.

- Nej mamma.

Ute såg jag en figur vid gungorna. Av misstag rullade jag på en glasflaska och personen fick en glasbit i pannan och jag kände att den tittade på mig. Jag rullade in så fort jag kunde. När jag

kom in var det redan mörkt. Jag tittade ut mot ålderdomshemmet mitt emot där farfar bor och på gården emellan. Mer mot kvällen kom polisen. Barnen var fortfarande borta.

- Em, din kompis är här, sa mamma.

- Hej Em, du minns efter skolan i dag va? När vi gick hem.

- Ja

- Jo Em, innan alla barnen försvann blinkade din farfar åt oss, tre korta, tre långa och tre korta igen.

- Okej

- Hej då iallafall.

- Hej då.

Nu vet jag. Farfar blinkade SOS, tre korta, tre långa, tre korta.

Jag fick en flashback helt plötsligt från när jag var liten. Om hur jag sprang ut i vägen och hur jag ramlade. Hur lastbilen kom. Den dagen pappa inte kom hem.

Ute ser jag någon i dimman. Det är vakten. Jag ser plåstret i pannan.

- Hej Emilia.

- Hej

- Du ska sova hos din farfar i natt på ålderdomshemmet.

- Va?

- Lägenheterna ska undersökas. Ha det bra.

När jag vaknade var det mörkt. Jag såg hur någon gick i huset. Sen såg jag vakten hängd i köket. Jag skrek.

På morgonen meddelade polisen något till mamma om hur ett av barmen var hittat med knäckt nacke.

-Em, i natt kommer polisen stanna kvar i rummet mitt emot farfar och dig.

- Varför?

- Ifall samma sak händer.

Jag hörde hur någon gick i lägenheten. Jag trodde att det var inbillning. I köket tog jag vatten. Bakom mej stod någon. Jag

trodde inte att det var inbillning längre. Bakom mej stod någon. Jag visste det.

Sommarstugan

Linnea Johansson

Var är jag? Jag vaknar alldeles svettig. Jag hade drömt nu igen. Inatt var det en mardröm, en mardröm om barn som blev kidnappade. Jag ser mig omkring i rummet som jag inte känner igen. Rummet har vita väggar och några flyttkartonger på golvet.

- Frukosten är klar! ropar en kvinna.

I köket sitter en familj.

- Godmorgon Jonatan. Du kan sätta dig längst in bredvid Emelie, säger kvinnan som verkade vara mamma i familjen. Du kommer att bo här i några veckor.

Efter frukosten kommer Emelie fram till mig. Hon ser trevlig ut och hälsar mig välkommen. När hon frågar hur jag kom hit kan jag inte svara.

Jag vet ju inte. Jag tänker på kvällen innan, att jag fick sömntabletter, att mamma sa godnatt med en sorgsen blick.

- Jag vet inte.

Emelie förklarar att hennes föräldrar är döda. När hon blir stor ska hon bo själv och hon vet var, säger hon.

Jag går tillbaka till mitt rum och kartongerna på golvet. Jag öppnar en och hittar mina kläder. Jag hittar också mammas favoritblus och pappas finbyxor.

Emelie säger att de nog skickade med deras kläder ifall jag skulle sakna dem.

På kvällen innan jag går och lägger mig sätter jag på mig pappas byxor. Jag fixar till ena fickan som är skrynklig och där hittar jag en lapp. Jag vecklar ut den. Det är ett kvitto på en hotellbokning till Hotell Alexandra. Kvittot var två dagar gammalt.

På morgonen frågar jag Emelie om hon vet vad det är. Hon säger att hon har hört det förut men hon är osäker. Vi lånar föräldrarnas dator och kollar upp det på internet. Det står att Hotell Alexandra ligger på Magnus Ladulåsgatan. Vi bestämmer oss för att rymma från fosterhemmet och åka till hotellet. När vi kommer fram ser jag mina föräldrar direkt och vi springer fram till dem.

- Mamma! Pappa! Vad gör ni här och varför lämnade ni mig?

De förklarar att de har mördare efter sig och just nu vet de inte vad de ska göra.

Emelie säger att hennes föräldrar ägde en sommarstuga förut i Kapellskär och nu är det ingen som bor i stugan och vi kan gömma oss där.

Alla fyra åker till Kapellskär och gömmer sig där i några dagar.

En morgon tar pappa upp mobilen och kollar Aftonbladet. Där står det att två mördare är gripna av polisen.

De två mördarna som var ute efter oss.

Efter en vecka flyttar vi in i sommarstugan på riktigt och blir en ny lycklig familj.

Systemn

Ebba-Linn Rydell

Hur kunde det bli så här! Jag ligger på golvet. Jag är för svag för att resa mig upp. Det är mörkt. Jag sträcker mig mot dörrhandtaget. Dörren är låst. Jag kravlar in i hörnet. Där ligger jag säkert en natt. Jag hör nycklar som sakta vrids om.

- Sigge, Sigge?

Jag fnyser.

Hon tar fram någonting, något vasst men tvekar.

- Du längtar väl inte tillbaka till rättboet till hus som du och din syster hade?

Jag hatar hur fosterfamiljens dotter tittar på mig med sitt överklassleende. Om man tittar riktigt noga kan man skymta ett djävulskt ansikte och vassa huggtänder som kräver kött.

- Det kanske må vara ett rättbo men 'ja' jag längtar faktiskt!

Hon tittar på mig som om hon inte är ett dugg förvånad.

- Jag kom med mat till dig. Vi vill ju inte att du ska svälta ihjäl! sa hon skrattande. Du borde inte gjort bort dig så inför... min mamma och pappa!

Hon gick och låste.

Det verkar kanske konstigt men jag hade inte tänkt på att man kan ta sig ut genom ett fönster men nu gjorde jag det.

Jag tittade ut. Kände liksom hur frihetskänslan fläktade i håret. Men jag var för svag. Jag kunde inte hoppa. Men det var för sent! Jag störtar ner. Jag hann inte tänka mer än att nu dör jag! Det blir svart. Jag vaknar till sirener och märker att jag ligger på en bår. Det snurrar till. Mitt i allt snurr hör jag fosterfamiljens dotter.

- Du borde inte försökt!

De låser in mig igen. Ingen idé att försöka ta sig ut. Brevlådan öppnas. Ett brev till mig? Hur vet de att jag är här inne?

Ska jag hjälpa dig eller kan du ta dig ut själv?

Jag förstår inte vem det är. Tills jag får den konstigaste idén. Det står Emilia på brevet. Men det kan väl inte vara hon! Det skiner till, precis framför mig. Där står hon.

- Jag har kommit för att rädda dig.

Man ser nästan inte henne. Man ser liksom igenom henne. Jag tar hennes hand. Handen är kall nästan som is. Helt plötsligt är vi i rättboet som fosterfamiljens dotter hade kallat det. Jag sätter mig på golvet. Alla möbler är borta. Tapeten bortriven.

- Sigge.

Hon låter lite lurig.

- Du vet att jag är död. Jag kan inte stanna här för alltid!

Nu minns jag alla dagar jag inte kunde ta hand om henne. Dumma skola! Om du inte hade funnits hade jag kunnat ta hand om min döende storasyster, inte behövt läsa meddelandet från doktorn om att Emilia var död. Dumma skitskola!

Jag känner hur ilskan glöder inom mig.

- Jag ger mig av nu.

Emilia lät allvarlig.

- Jag kan inte förstå hur du lämnar din döende storasyster själv, hemma, inlåst! Nu är det min tur att hämnas!

- Nej stanna! Det var väl ändå inte mitt fel att mamma lämnade oss för 8 år sedan för din dumma cancer!

Jag ser ett ljus och Emilia är borta.

Hur kunde det bli så här! Jag ligger på golvet. Jag är för svag för att resa mig upp. Det är mörkt men jag sträcker mig mot dörrhandtaget. Dörren är låst. Jag kryper in i hörnet. Där ligger jag säkert en natt. Jag hör nycklar som sakta vrids om.

The A

Moa Englin

Pang!

Vi kollar bakom oss. Hela glasfönstret går sönder. Jag får en glasbit i handen. Jag blöder men bryr mig inte. När vi kollar upp ser vi A. Vi kan inte se A's ansikte. Jag känner rädslan inom mig. Det är nu vi dör.

- SPRING ALISSON!!!

Vi springer så fort vi kan. Vi springer upp, upp mot taket. Jag har så många tankar, vem är A, vad vill A oss, men jag kan fortfarande inte fatta att Alisson lever.

Jag kan fortfarande minnas orden: De har hittat Alissons kropp. Jag hinner knappt tänka mer innan A kommer ifatt oss. A har en pistol.

- Jag vet vem du är, flämtar Alisson. Släpp pistolen!

- Men då skulle ju allt de roliga ta slut och det vill du väl inte Alisson?

A låter nästan ironisk.

Jag hinner knappt tänka innan jag ser Alisson med A's pistol.

-Ta av masken, NU!

Hon flämtade inte längre. Nu skriker hon.

- Wtf, är det Mona?!?!?!?!?

- Det trodde ni inte va?! Att jag var A! Ni mobbade mig i mellanstadiet. Ni gjorde så att ingen ville vara med mig, inte ens prata med mig. Ni gjorde så att jag blev mobbad och utfrost. Så jag började skriva massa sms, och ni trodde det var Alisson! Ha! Och så att ni verkligen skulle bli rädda så bröt jag mig in och skrev texter på speglar. Ni blev så rädda! Haha! Och när det visade sig att Alisson faktiskt levde. Det var då det roliga började! Ni har fått precis vad ni förtjänar.

- Du gjorde så att min egen mamma begravde mig levande!
skrek Alisson.

-Jag sa ju, ni fick precis vad ni förtjänade.

När vi kollar ner så ser vi polisen och jag kan äntligen andas.
Stressen försvinner och jag tror att jag nästan börjar le.

- Ringde ni fucking polisen?!?!

Mona låter nästan lite hotfull, som om hon skulle mörda oss.

Jag kollar ner på mina händer. Jag kan inte känna dem
längre. Jag tar ett andetag och innan jag hinner blinka så
ligger jag på marken, allt blir svart.

- Shacha? säger en liten röst.

Jag öppnar ögonen och ser att det är Alexia.

- Var är jag?

- Du är på sjukhuset.

Jag minns igen. FAAAAN det är ju Mona som är A.

- Vad hände med Mona? hörde jag mig själv säga.

- Ho... Hon dog, Mona tänkte hoppa till det andra taket när
polisen kom, men hon föll...

Very Big Deal In America

Otto Sissokho

Jag satt och kallsvettades på mitt kontor. Jag hörde hur säkerhetslarmet gick. USA i krig med Syrien, hur kunde jag? Jag tänkte på Amir och att jag nog redan gjort bort mig i syrienfrågor. Och nu det här. Jag får vara glad om jag får fortsätta som president, riktigt glad. Stackars Amir.

Jag dödade hans familj när han var 8 år. Det var för 3 år sen. Tänk vad arg han måste vara. Jag kommer ihåg löpsedlarna. Jag framstod som en hjälte efter att jag hade tagit hand om Amir. Fast alltihop var mitt fel. De kom som flyktingar och bara Amir överlevde. Militären sköt dem på min order. Amir bodde hos mig i några månader men sen flyttade han hem till sin morbror som precis kommit från Syrien.

Telefonen ringde. Det var Pentagon. De avbröt krigsförklaringen. Vilken lycka. Nu kunde jag sova gott.

Jag vaknade efter den hemska drömmen om hur Amir, som Syriens president, gav order om att döda min familj. Det första jag gjorde var att skippa morgonens kaffe så jag läste tidningen istället. Framsidan var täckt av: Obama förklarar krig med Syrien, ett misstag? Jag förstod att jag var tvungen att genast söka upp Amir. Om vi höll ett tal tillsammans skulle allt lösa sig. Strax efter lunch åkte jag hem till Amir. Han var väldigt arg.

- Först dödade du min familj. Sen förklarar du krig mot mitt land och nu vill du att jag ska fixa allt åt dig! Inte en chans herr "President".

- Men om du inte hjälper mig kommer det bli krig på riktigt.

- Jag hjälper dig om du gör mig till högsta ordförande i senaten.

Jag var tvungen. Jag skulle inte klara det utan Amirs hjälp.

- Kör till.

Amir var huvudpersonen i en kampanjfilm med stor viral succé.

Bashar Al Assad hade dragit tillbaka alla sina anklagelser om krigsförklaringen och Amir hade kommit in i senaten. Några

dagar senare kom Amir in i ovala rummet i finkostym. Det passade honom bra, som den yngsta medlemmen i senaten.

- Hur blir det med knappen? undrade Amir.

- Det finns ett lagförslag om att förbjuda kaffe inom en radie av 50 centimeter runt knappen.

Lika död som en halv fluga

Nora Lindblad

Hon var lika död som en fluga som blivit delad på mitten. Alldeles nyss var Lo lika pigg som en fågel men nu ligger hon där... livlös. Det är blod över hela golvet där hon ligger. Alla skriker men sen bryter en brutal tystnad ut. Man hör klockan ticka. Varför, varför hade hon inte stoppat henne från att gå upp dit. Varför hade hon inte tagit emot henne när hon föll handlost... Varför?

För en halvtimme sen hade hon haft 14-årsfest. Nu går alla hem. Några visar ambulansen in. Qiona, hennes mamma har fått ett skrattanfall igen. Hon skrattar alltid så där när galenskapen är på väg tillbaka.

För länge sen fick hennes mamma reda på att hon var psykiskt sjuk. Då sattes hon in på psykhem i tre år innan hon fick bo i ett vanligt hus igen. Hon mördade hennes pappa precis efter Ems dop. Hennes pappa tyckte att hon skulle heta Em. Efter att de hade gott hem misshandlade Ems mamma Ems pappa tills han dog. Sen dödade hon Ems tre syskon. Alla förutom Em, för pappa gömde henne innan han dog.

På ett sätt var det bra att Lo dog. Annars skulle alla få veta om liken på övervåningen.

Hon knappar in numret till polisen men tvekar. Hon älskar ju sin mamma och om hon ringer så kommer Qiona hamna i fängelse och då blir Em ensam.

Det ringer i Ems mobil och hon svarar.

- Hej

- Hej Em. Det är Los mamma.

Em känner hur skräcken susar genom henne.

- Jaha...säger Em lite skräckslagen.

- Det var din mamma va? fortsätter mamman.

- Vadå? Min mamma har inte gjort något?

Nu darrar hela Em.

- Det var din mamma som dödade....Lo.

- Va! Nej det var det inte. Hon halkade på trappan! snyftar Em.

- Lyssna nu Em. Jag vet mycket väl att din mamma är psykiskt sjuk.

Nu kan inte Em prata mer. Hon gråter. Hur kan Los mamma veta det?

- Hejdå! skriker hon till Los mamma.

Sen lägger hon på. Em vet inte vad hon ska göra. Hon bara sitter där i sängen och förstår inte vad som har hänt. Sen låser hon in sig i sitt rum för mamma hade fått ett skrattanfall igen och börjat slå på saker. Innan hon ska sova ska hon gå och säga förlåt till grannarna.

När Em vaknar hör hon att dom har besök men mamma gråter. Em går till hallen och ser att några grannar står där tillsammans med två poliser. Poliserna tittar på Em.

- Hej

- Hej, säger Em som om det är normalt att prata med poliser när man vaknar.

- Ja, nu måste vi nog ta med din mamma tillbaka till psyk - hemmet, fortsätter polisen.

- Va! Men vart ska jag bo? skriker Em till en av poliserna.

- Du får följa med mig, säger den andra polisen.

- Okej... snyftar Em.

Em sätter på sig conversen och en keps och följer efter polisen. Sen ser Em att Los mamma och pappa står där och ser glada ut. Men Em är fortfarande arg på Los mamma.

- Hej, säger Los pappa.

- He..hej, stammar Em.

- Hej Em, jag förstår att du är arg på mig, fortsätter Los mamma.

- Mm

- Em, kan du förlåta mig? Jag var så ledsen då över... Du vet Lo, säger mamman.

- Okej, säger Em.

- Jaha, då går vi och hämtar dina saker då? fortsätter pappan.

Em har fått en ny familj. Hon kan knappt tro det. Hon är glad att slippa mammas utbrott men saknar henne ändå lite.

Skuggan på barnkolonin

Mikaela Ax Landgren

Jag springer efter en skugga som inte verkar vilja bli hittad. Det ser ut som en vuxen. Men skuggan är så snabb att jag inte ser mer. Jag är rädd men jag vill veta vem det är. Är det en inbrottstjuv? Den verkar ha någon eller något med sig. Jag ser inte vad det är. Men inte en människa iallafall. Skuggan springer ut genom ytterdörren och jag går och lägger mig igen. Jag går och lägger mig igen, jätterädd.

Medan jag tänker på vem det var och vad skuggan ville så somnar jag nog till slut. För dagen efter så väcker Dora och Fotini mig. Jag tittar på klockan. Det står 09:18. Vi är försenade till frukosten. Vi skyndar oss att klä på oss och sen så rusar vi ner till matsalen. Vi smiter in i matsalen och försöker att undvika fröknarna så mycket som vi kan. Men när vi sätter oss vid ett bord nära fönstret så ser jag att fröken Greta tittar på oss. Men hon struntar i att vi blev sena och

låter oss vara. Greta är den snällaste fröken vi har här på kollot.

Medan jag äter min yoghurt så tänker jag på det som hände igår. Jag fattar inte varför mamma tvingade hit mig. Jag tror att hon blev både glad och rädd för att jag till slut åkte. Jag undrar vem den där skuggan var igår. Och vad den ville. Jag undrar vad pappa skulle tycka om att jag är här. Det var fem och ett halvt år sen jag träffade honom. Jag saknar honom jättemycket.

Dora ser att jag dagdrömmer lite så hon ropar som om hon försöker väcka mig:

- Stamatia kom vi går.

Fotini och Dora har ätit upp sin frukost men jag har nästan hela min macka kvar. Jag åt bara två tuggor på den. Men jag får väl vara klar då. Så vi går och lämnar våra tallrikar. Sen går vi upp på vårt rum och byter om till badkläder. För vi ska bada här på stranden.

Jag, Fotini och Dora ligger och solar på stranden. Men helt plötsligt så har jag vatten i hela ansiktet och det är Malkoln, Sebastian och Milo. Jag gillar Milo. Han är söt, snäll och rolig. Fotini vill att vi ska bada med killarna så det gör vi. Killarna börjar skvätta igen så vi börjar skvätta på dom. Det är kul. Men jag snubblar i vattnet på en sten. Jag ramlar i vattnet och Milo hjälper mig upp. Sen gick vi och solade igen.

När vi ligger där på stranden så får jag plötsligt ett sms. Jag hoppar till när jag får det. Tänker att det säkert är mamma som undrar hur det är, om jag har det bra. Men det är inte mamma. Det är någon främmande person som jag inte vet vem det är. Jag läser sms:et. Det står: Jag har saknat dig. Fotini och Dora frågar vem det var och jag säger att det bara var mamma. Sen fortsätter vi sola. Men jag tänker mer på vem det var som hade skrivit det konstiga sms:et. Vem har saknat mig? Jag fattar ingenting. Men jag bestämmer mig för att tro att det var någon som skickade sms:et fel.

När vi är på väg tillbaka från badet så ser jag något i skogen. Jag tror det är en man. Men vem är han och vad gör han där. Vad är det för konstigt med det här stället egentligen. Jag går upp på rummet. Fotini och Dora är ute och leker med dom andra här utanför. Jag sa att jag bara skulle på toa. Jag tar min dagbok från nattduksbordet och öppnar den med nyckeln jag bär runt halsen. Jag skriver ner allt konstigt som har hänt här på kollot. Sms:et, det som hände i natt och om mannen jag tror att jag såg i skogen.

Sen blir det dags att sova. Jag känner mig rädd. Jag är rädd att samma sak som hände igår natt ska hända idag igen. Jag somnar inte i natt utan ligger och tänker. Jag får en idé om att jag kanske skulle smyga upp och gömma mig och vänta på den konstiga mannen jag tror jag sett. Det går inte så bra för när jag vaknar sitter jag kvar ihopkurad vid mitt gömställe. Jag smyger in i rummet. Dora och Fotini sover fortfarande så jag lägger mig i sängen med min dagbok. Jag skriver att jag har

försökt hålla mig vaken men att det inte har gått så bra för jag somnade.

Dora och Fotini vaknar och vi går och äter frukost. Vi sätter oss bredvid killarna. Malkoln, Sebastian och Milo. Milo är så söt med sitt rufsiga hår. Jag sätter mig bredvid Milo och Fotini. Jag försöker komma på en plan för att hålla mig uppe inatt och se vem den där mystiska mannen är. Men det enda jag kan tänka på är hur söt Milo är. Vi ska paddla idag.

Dora, jag och Fotini tävlar mot killarna. Det är jätteroligt och vi vinner. Tjejer är bäst, ingen protest, ropar vi i kör till killarna. Dom lipar bara mot oss.

Jag har ett armband som jag fick av pappa när jag var mindre, innan han försvann. Jag brukar aldrig ta av mig det. Bara när jag badar för att jag är rädd att tappa det. Idag tog jag av det när vi gick och paddlade men nu ligger armbandet där längst ner på botten. Det är rätt grunt där vi är just nu så jag böjer mig ner försiktigt för att båten inte ska välta och tar upp armbandet. Jag fattar verkligen noll. Hur kom armbandet hit. Jag lämnade det på vårt rum innan vi gick.

När vi går upp på stranden får jag ett till sms från samma okända person. Men den här gången står det: Följ med mig. What! Vad är det här? Varför får jag konstiga sms. Jag får panik. Varför händer det här mig? Är det en pedofil eller vad? Nej, jag vill inte följa med någon och vem fasiken har saknat mig. Jag blir både arg och rädd för att det här händer mig.

När jag har lugnat ner mig går vi till gräsmattan. Vi ska lära killarna att stå i brygga, hjula och hoppa hopprep. Jag försöker lära Milo men det går inte så bra. Det ser roligt ut. Jag visar honom hur han ska göra. Det är kul. Han är så söt. Han ser ut som en groda med sina små långsamma hopp över hopprevet. Han är söt när han försöker och jag börjar småskratta lite då och då. Jag glömmer helt bort alla konstiga saker som har hänt när jag är med Milo. Men till slut får han till en inte så dålig hjulning. Fast han ramlar på mig. Det gjorde lite ont men det gör inget för sen lägger vi oss bredvid varandra i gräset och tittar mot den klarblåa himlen. Allt känns så skönt när jag är med Milo.

Sen blir det sent och vi går och lägger oss. När Dora och Fotini somnat smyger jag ut och gömmer mig. Jag ser den konstiga och mystiska mannen komma in genom ytterdörren. Mitt hjärta slår dubbla slag. Jag blir så rädd. Han smyger in och tittar på mina kompisar Dora och Fotini. Jag blir alldeles kall i hela kroppen och håret reser sig i nacken. Sen smyger han bara iväg igen. Vad ville han? Är det han jag såg i skogen? Är det han som är skuggan? Är det han som har skickat sms:en? Vad vill han? Han verkade inte hitta det han sökte för han bara smyger ut genom ytterdörren igen. Och då kommer jag på. Han tittade bara in i vårt rum och han hittade inte det han sökte. Det är mig han söker. Sms:en till mig. Det var bara jag som såg honom i skogen. Vill han mig något? Jag måste få träffa honom och få reda på vad han vill mig och vem han är.

Jag går och lägger mig igen. Jag tänker på vad som hände och på vad som kommer att hända. Jag vet inte varför men sen

börjar jag tänka på pappa. När jag vaknar ringer mamma och frågar hur jag har det, om allt är bra. Och jag svarar att allt bara är bra. Mamma frågar om det är jobbigt att vara på pappas gamla kollo. Jag svarar att det känns okej, att det går bra. Mamma säger bra och att vi någon gång måste gå vidare och att det nu är dags. Jag svarar ok och sen lägger jag på.

Idag är det inget speciellt vi ska göra på kollot så vi fortsätter att träna killarna på att gå ner i brygga, hjula och hoppa hopprep. Det går lite bättre idag. Milo plockar en ros och ger den till mig. Jag säger tack och rodnar säkert. Jag hoppas bara att jag inte blev röd i hela ansiktet. Och sen så ligger armbandet där igen. Mitt på gräsmattan där vi står. Jag tog av mig det när vi gick ut. Det gör jag alltid. Jag tar upp armbandet och sätter på mig det. Sen ska vi spela teater på kollot. Vi barn på kollot får bestämma vad pjäsen ska handla om. Och till slut blir det tre vampyrer som är Malkoln, Sebastian och Milo. Och tre vanliga människor som blir bitna av vampyrerna och blir vampyrer själva och det är Fotini, Dora och jag. Sen är det en varulv som har dödligt gift och den biter vampyrer. Och en häxa som kan göra nästan vad som helst. Och i slutet blir det vampyrfest och vi dansar. Det har inte hänt något konstigt alls idag. De är kanske borta, de konstiga grejerna som har hänt.

Vi går till vårt rum och lägger oss för att sova. Det är sent. Jag gömmer mig inatt igen för att se om den mystiska mannen kommer tillbaka. Han gör det. Han smyger in precis som igår

och tittar in. Jag blir rädd. Men konstigt nog så reser jag mig upp från mitt gömställe och frågar mannen vad han vill. I samma minut som han vänder sig om så ser han så bekant ut. Han liknar mig med sitt mörka hår, bruna ögon och sin ljusbruna hy.

- Pappa, viskar jag lågt med en gråtklump i halsen.

Vi kramar varandra och vi båda gråter. Han är väldigt smutsig. Han viskar och frågar om jag vill följa med honom ut i skogen och bo med honom där i skogen. Jag svarar så klart ja. Han är min pappa och jag har inte träffat honom på flera år. Vi går ut ur kollot. Jag kommer sakna Milo, Fotini, Dora och mamma. Stackars mamma. Vi går ut tillsammans i skogen. Hand i hand pappa och jag.